

POSTANOWIENIE

23 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 23 sierpnia 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa Ś. spółki akcyjnej w K. poprzednio Ś. spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w K.
przeciwko B. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
o nakazanie,
na skutek skargi kasacyjnej B. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z 8 czerwca 2022 r., I AGa 45/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 8 100 (osiem tysięcy sto) złotych zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia pozwanej do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Pozwany B. sp. z o.o. z siedzibą w K. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 8 czerwca 2022 r., wydanego w sprawie z powództwa Ś. sp. z o.o. (obecnie Ś. S.A. z siedzibą w K.) o zobowiązanie do odebrania towaru.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

W skardze oparto się na przyczynach przyjęcia skargi do rozpoznania wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Skarżący przedstawił trzy zagadnienie prawne:

a) Jaki charakter ma preambuła umowy - czy wskazanie w niej celu zawarcia umowy przez jedną ze stron wprowadza konsekwencję w postaci zobowiązania drugiej strony do spełnienia świadczenia umożliwiającego realizację tego celu, czy też stanowi ona wyłącznie niewiążące oświadczenie tej strony? W szczególności czy realizacja zobowiązania przez drugą stronę zgodna z literalną treścią postanowień umowy, ale w sposób uniemożliwiający realizację celu wyrażonego w preambule stanowi należyte wykonanie zobowiązania zaciągniętego wobec pierwszej strony?

b) Czy uwzględniając treść art. 354 § 1 k.c. w zw. z art. 355 § 2 k.c., w umowach zawartych pomiędzy przedsiębiorcami, świadczenie dłużnika należy uznać za spełnione już tylko z tego powodu, iż jest zgodne z literalną treścią umowy, która w konkretnym wypadku nie zawiera żadnych postanowień dotyczących cech, jakie ma spełniać to świadczenie, czy też dłużnik wykonując świadczenie, powinien świadczyć nie tylko przy uwzględnieniu literalnej treści stosunku prawnego ale również biorąc pod uwagę zwyczaje, znany mu cel zawarcia umowy oraz w sposób umożliwiający osiągnięcie wierzycielowi korzyści, które to dłużnikowi były lub powinny być znane w momencie zawarcia umowy?

c) Czy skuteczna jest zgoda wyrażona przez jedną stronę umowy na przejęcie w przyszłości całości lub części praw i długu wynikających z tej umowy przez dowolną osobę trzecią ?

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał już, że powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu

przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. – zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z 14 września 2012 r., I UK 218/12), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z 24 października 2012 r., I PK 129/12). Wspomniane wątpliwości muszą znajdować się w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14), który powinien wynikać z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13). Istotne zagadnienie prawne należy zatem postawić w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny, czyli nie mogą obejmować elementów stanu faktycznego sprawy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 16 maja 2012 r., III CZP 14/12, z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14).

Skarżący nie uczynił zadość tym wymaganiom. Zagadnienie prawne powinno bowiem być ściśle osadzone w ustalonym stanie faktycznym danej sprawy. Oznacza to, że w jego treści nie mogą pojawić się założenia faktyczne niewynikające z ustaleń przyjętych w zaskarżonym wyroku. Wymaganie to wynika z art. 398³ § 3 k.p.c., zgodnie z którym zarzuty dotyczące ustaleń faktycznych nie mogą stać się przedmiotem skargi kasacyjnej. Takim dodatkowym założeniem, wpływającym na treść i zasadność przedstawionych zagadnień jest to, że pomimo braku uzgodnienia specyfikacji mas ziemno-skalnych nie tylko w umowie, ale i w jej preambule, skarżący zakłada, że powód powinien znać dokładne parametry wymagane do spełnienia ogólnie wspomnianego w preambule celu. Sąd odwoławczy nie tylko nie poczynił takiego ustalenia, ale nawet doszedł do przeciwnych wniosków. Z ostatniej strony zaskarżonego wyroku wynika bowiem, że do ustaleń faktycznych Sądu II instancji należy to, że zwyczajowo nie ustala się w umowach parametrów mas ziemno-skalnych, ponieważ jest to niemożliwe ze względu na charakter tego materiału jako efektu ubocznego eksploatacji kopalni oraz to, że strony świadomie nie wskazały takich parametrów, określiły jedynie,

która z nich wskazuje miejsca, skąd materiał ma być pobierany. Nie uwzględnienie tych ustaleń przy formułowaniu zagadnienia pierwszego i drugiego skutkuje ich nieistotnością dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Co do zagadnienia trzeciego – skarżący nie wykazał, w jaki sposób jego rozstrzygnięcie miałoby wpłynąć na ostateczny wynik sprawy.

Skarżący powołał się także na potrzebę dokonania wykładni art. 65 § 2 k.c. i art. 56 k.c. wywód przedstawiony na uzasadnienie tej przesłanki ma niewątpliwie charakter prawniczy, jednak podobnie jak przedstawione zagadnienia został sformułowany w oparciu o założenia faktyczne nieznajdujące odzwierciedlenia w stanie sprawy przyjętym przez Sąd odwoławczy.

Oprócz tego skarżący wskazał na przesłankę oczywistej zasadności, argumentując że wynika ona z naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. poprzez nierozpoznanie istoty sprawy i odwołanie się do innego orzeczenia wydanego w sporze pomiędzy stronami na tle odmiennego stanu faktycznego, a także z naruszenia art. art. 233 § 1 k.p.c., art. 232 k.p.c., art. 519 w zw. z art. 522 k.c. oraz art. 56 k.c. poprzez nierozpoznanie szeregu zarzutów apelacyjnych pozwanego.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia wskazanego przepisu prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11; z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.).

Uzasadnienie przedstawione przez skarżącego nie odpowiada tym wymaganiom. Po pierwsze zarzut skopiowania toku myślowego dotyczącego innej sprawy toczącej się pomiędzy stronami, której przedmiotem była sprzedaż kruszywa jest bezpodstawny choćby ze względu na fakt ustalenia szczególnych cech towaru (mas ziemno-skalnych) sprzedawanego w niniejszej sprawie i braku możliwości określenia jego parametrów. Natomiast wobec jednoznacznej treści art. 398³ § 3 k.p.c., z procesowej podstawy kasacyjnej wyłączone są te przepisy, które

bezpośrednio dotyczą podstawy faktycznej wyrokowania. W świetle powołanego przepisu oznacza to, że niedopuszczalne są zarzuty dotyczące naruszenia tych przepisów, które regulują ustalenie faktów bezdowodowo (art. 228-231 k.p.c.) oraz zarzuty dotyczące przepisów o ustalaniu faktów dowodowo (art. 233 § 1 k.p.c.), zob. postanowienie SN z 16 września 2022 r., I CSK 2419/22.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.

AD
[ms]